

ΤΟΥΝΑ ΚΙΡΕΜΙΤΖΙ

Ζωές και Όνειρα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DUALAR KALICIDIR
Από τις Εκδόσεις DOĞAN KİTAP, Άγκυρα 2007
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ζωές και όνειρα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Tuna Kiremitçi
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θάνος Ζαράγκαλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τασούλα Μανταίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Tuna Kiremitçi, 2007

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2010

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2010

ISBN 978-960-453-671-9

Η παρούσα έκδοση έγινε με τη συμβολή του Ministry of Culture and Tourism of the Turkish Republic, General Directorate of Libraries and Publications.

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο ανηγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΤΟΥΝΑ ΚΙΡΕΜΙΤΖΙ

ζωές
και όνειρα

*Μετάφραση από τα τουρκικά:
Θάνος Ζαράγκαλης*

1

Αγεια σας! Καλώς ήρθατε, δεσποινίς μου». «Καλώς σάς βρήκαμε». «Περάστε, καθίστε, παρακαλώ, μη στέκεστε όρθια. Σας συνιστώ αυτή την πολυθρόνα. Είναι πολύ άνετη».

«Ευχαριστώ πολύ».

«Η Ζέλντα μπορεί να σας φόβισε λιγάκι. Συγχωρήστε την, παρακαλώ. Όταν ήταν έξι ετών την οδήγησαν σε στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Εκεί σκότωσαν τους γονείς της μπροστά στα μάτια της. Το γεγονός αυτό έγινε αιτία να μη μιλάει καθόλου. Μην την κρίνετε, όμως, από την εμφάνισή της. Είναι καλό κορίτσι. Εδώ και σχεδόν τριάντα έτη η Ζέλντα έχει την ευθύνη αυτού του σπιτιού. Δεν είδα ποτέ να κάψει λάθος».

«Μην ανησυχείτε. Δε φοβήθηκα».

«Φαίνεστε, όμως, λίγο αγχωμένη...»

«Έτσι είμαι πάντα στις επαγγελματικές μου συνεντεύξεις. Γι' αυτόν το λόγο ποτέ δεν είχα μια πετυχημένη συνέντευξη».

«Δεσποινίς μου, μην το βλέπετε αυτό σαν επαγγελματική συνέντευξη».

«Πώς να το δω τότε;»

«Ως μία επίσκεψη. Ας πούμε σαν έναν εσπερινό περίπατο. Φανταστείτε ότι επισκέπτεσθε μια μακρινή θεία σας».

«Καταλαβαίνω...»

«Το παλτό σας;»

«Τι συμβαίνει με το παλτό μου;»

«Τίποτα. Επιπλέον, μου αρέσει πολύ το χρώμα του. Είναι του ξηρού τριαντάφυλλου;»

«Ναι, έχετε δίκιο».

«Από πού το αγοράσατε;»

«Από ένα κατάστημα στο Μπέιογλου».

«Αχ, το Μπέιογλου... Είναι όμορφο όπως παλιά;»

«Εξαρτάται από το τι εννοείτε "όμορφο". Εάν εννοείτε το Μπέιογλου όπου οι άνθρωποι πήγαιναν φορώντας τα γιορτινά τους, όχι. Αν όμως το συγκρίνετε με την εμφάνιση που είχε πριν από είκοσι χρόνια, ναι».

«Γιατί; Ήταν σε πολύ κακή κατάσταση τότε;»

«Κυρία Ροζέλα, πότε πήγατε για τελευταία φορά στην Ισταμπούλ;

«Δεσποινίς μου, για εμένα επίσκεψη στην Ισταμπούλ δεν υφίσταται. Υπάρχει μόνο το όραμα της επανόδου. Πλέον όμως είναι ανέφικτο... Δυστυχώς, η υγεία μου είναι απαγορευτική για ταξίδια. Αν, ωστόσο, ρωτήσετε πότε ήρθα εδώ, είναι ακριβώς εξήντα έτη. Έκτοτε ονειρεύομαι την Ισταμπούλ».

«Δεν είδατε την Ισταμπούλ εδώ και εξήντα χρόνια;»

«Όχι, δεν την είδα».

«Η γλώσσα σας, όμως;»

«Τι συμβαίνει με τη γλώσσα μου;»

«Δηλαδή η ομιλία σας...»

«Τι εννοείτε;»

«Τι να σας πω... Δε μιλάτε καθόλου άσχημα τα τουρκικά. Θέλω να πω για κάποιον που έμεινε εξήντα χρόνια μακριά».

«Είστε πολύ ευγενική».

«Την αλήθεια λέω».

«Όταν ζούσε ο αγαπημένος μου Άλντο, ενίοτε μιλούσαμε τουρκικά. Απεβίωσε, όμως, πριν από έξι έτη. Από τότε έχω να μιλήσω. Εν πάση περιπτώσει παρακολουθώ την τουρκική τηλεόραση».

«Δεν είναι καθόλου άσχημα. Μπορώ να πω ότι μιλάτε πολύ καλύτερα από τους περισσότερους κατοίκους της Ισταμπούλ».

«Αχ, *vraiment?*»

«Σίγουρα».

«Το παλτό σας, όμως;»

«Τι συμβαίνει πάλι με το παλτό μου;»

«Θα καθίσετε με το παλτό σας; Έτσι, σαν ξένη;»

«Εντάξει. Το βγάζω αμέσως».

«Το κασκόλ σας είναι πλεγμένο στο χέρι;»

«Ναι...»

«Το μοβ είναι πάντα ωραίο χρώμα για πλέξιμο. Θα σας πείραζε αν ρωτούσα ποιος το έπλεξε;»

«Όχι, καλέ. Γιατί να πειράξει. Η γιαγιά μου το έπλεξε».

«Αλήθεια; Την αγαπάτε τη γιαγιά σας;»

«Για να πω την αλήθεια ήταν η μοναδική που αγαπούσα στην οικογένειά μου. Τι κρίμα, όμως, δε ζει πια...»

«Αχ, λυπάμαι πολύ...»

«Μη λυπάστε. Το πεπρωμένο».

«“Πεπρωμένο”... Να μία λέξη που έχω να την ακούσω πάρα πολλά χρόνια...»

«Στο σχολείο δεν τη χρησιμοποιούσε κανένας, εκτός από εμένα. Ακόμη κι οι δάσκαλοι γελούσαν μαζί μου όταν έλεγα τέτοιες λέξεις. Έχουν γίνει όμως αναπόσπαστο κομμάτι του χαρακτήρα μου. Μάλλον εξαιτίας της γιαγιάς μου».

«Ή χάρη στη γιαγιά σας».

«Ναι, βέβαια. Μπορείτε να το δείτε κι έτσι».

«Αφήστε εκεί, παρακαλώ, το παλτό σας. Η Ζέλντα θα έρθει σε λίγο να το πάρει. Σας ικετεύω, χαλαρώστε. Σαν στο σπίτι σας...»

«Εντάξει, θα κάνω ό,τι μπορώ».

«Πώς ενημερωθήκατε για την αγγελία;»

«Στον ελεύθερο χρόνο μου πουλάω εφημερίδες. Χθες αφού δούλεψα μέχρι το μεσημέρι πήγα και κάθισα σ' ένα πάρκο. Δίπλα μου είχα τη στοίβα με τις εφημερίδες. Κάποια στιγμή φύσηξε ο άνεμος και τις έριξε κάτω. Είδα την αγγελία καθώς τις μάζευα. Τράβηξε την προσοχή μου επειδή ήταν στα τουρκικά».

«Άρα δεν την είδατε ενώ διαβάζατε την εφημερίδα».

«Δε διαβάζω εφημερίδες».

«Εννοείτε τις τοπικές;»

«Ιδιαίτερα αυτές».

«Γιατί άραγε; Εν τω μεταξύ, τι να σας κεράσει η Ζέλντα;»

«Καφέ».

«Έχουμε και τσάι. Το ετοιμάζουμε όπως και στην Ισταμπούλ, ταβσάνκανι*».

«Ευχαριστώ. Προτιμώ καφέ. Μέτριο με γάλα».

«Να σας πω και το εξής, δεσποινίς μου. Δε χρειάζεται να φωνάζετε, η Ζέλντα σάς ακούει μια χαρά. Δε μιλάει για ψυχολογικούς λόγους».

«Ζητώ συγγνώμη».

«Παρακαλώ, μην κοκκινίζετε έτσι αμέσως. Το είπα για να είστε πιο άνετη. Εύχομαι να μη με παρεξηγήσατε».

«Όχι, δε σας παρεξήγησα».

* Βαθύ κόκκινο, όπως το αίμα του λαγού. (Σ.τ.Μ.)

«Κοκκινίσατε, όμως».

«Σε αυτού του είδους... τις συναντήσεις μου συμβαίνει συχνά. Είναι κάτι που δεν μπορώ να το εμποδίσω. Αν μου πείτε ότι κοκκίνισα κοκκινίζω περισσότερο».

«Τότε, να σας αφήσω στην ησυχία σας».

«Μη σας απασχολεί».

«Τι λέγαμε;»

«Δε θυμάμαι ούτε κι εγώ».

«Αχ, *oui, les journeaux*... Μου λέγατε ότι δε διαβάζετε εφημερίδες».

«Ναι, δε διαβάζω. Πιστεύω πως οι δημοσιογράφοι θεωρούν ότι όσο πιο κακές ειδήσεις γράφουν τόσο περισσότερο θα τους διαβάσουν. Κι εγώ δε θέλω να σκοτίζομαι με τα βάσανα των άλλων, πληρώνοντας κι από πάνω. Μου φτάνουν τα δικά μου».

«Και τα βιβλία, όμως, το ίδιο δεν είναι;»

«Δε διαβάζω μυθιστορήματα και τέτοια... Είναι παράλογο να πονοκεφαλιάζει κανένας για φανταστικούς ήρωες, όταν είναι δύσκολο να τα βγάλει πέρα ακόμη και με τις δικές του τις σκοτούρες».

«Τι διαβάζετε τότε;»

«Τον τελευταίο καιρό περισσότερο ποίηση».

«Σοβαρά μιλάτε;»

«Ναι... Χμ, κυρία Ροζέλα, να σας ρωτήσω κάτι χωρίς παρεξήγηση;»

«Φυσικά».

«Τι κάνουμε τώρα εδώ;»

«Συζητάμε, δεσποινίς μου».

«Γιατί; Υποθέτω δε βάλατε την αγγελία για κουβέντα».

«Στην ουσία, την έδωσα ακριβώς γι' αυτό».

«Δεν καταλαβαίνω».

«Δεν πειράζει. Θυμάστε τι έγραφε στην αγγελία;»

«Δε χρειάζεται να τη θυμάμαι, την έχω δίπλα μου. Για να της ρίξω μια ματιά».

«Μην κοπιάζετε, θα σας πω εγώ: “Ζητείται εργαζόμενη που μιλάει τουρκικά. Ικανοποιητική αμοιβή. Η εμπειρία δεν είναι απαραίτητη. Προτιμούνται οι μη καπνιστές”».

«Ναι, κάπως έτσι ήταν».

«Ακριβώς έτσι, διότι εγώ την έγραψα. Η περιέργειά σας, ωστόσο, είναι εύλογη. Εντέλει απόψε κάνατε όλη τη διαδρομή από την άλλη άκρη της πόλης. Μία βουβή υπηρέτρια άνοιξε την πόρτα και μετά αισθανθήκατε την υποχρέωση να συζητήσετε με μία ηλικιωμένη γυναίκα. Είναι φανερό ότι πλήττετε, αλλά δε σηκώνεστε να φύγετε λόγω της ανάγκης για χρήματα».

«Μα, δε λέω αυτό».

«*Je sais*. Εξάλλου αστειεύθηκα».

«Να με συμπαθάτε. Δεν κατάλαβα ότι αστειεύσαστε».

«Μας χωρίζουν εξήντα έτη, δεσποινίς μου. Δεν είναι λίγα. Είναι αυτονόητο ότι και το χιούμορ έχει αλλάξει».

«Με συγχωρείτε, αλλά είστε φοβερή στο να αλλάζετε θέμα».

«Τουναντίον, δεσποινίς μου, όλο και πλησιάζουμε στο θέμα. Ας προσπαθήσω να το διασαφηνίσω. Τι κάνουμε τώρα εμείς;»

«Κουβεντιάζουμε. Εσείς το είπατε».

«Αυτός λοιπόν είναι ο λόγος που ήρθατε».

«Ποιος;»

«Να κουβεντιάζουμε».

«Βάλατε την αγγελία για να βρείτε κάποιον να κουβεντιάζετε;»

«Όχι οποιονδήποτε, δεσποινίς μου, κάποιον που να μιλάει τουρκικά».

«Προσπαθώ να καταλάβω».

«Να σας βοηθήσω. Η ηλικιωμένη που έχετε απέναντί σας πέρασε τα πιο εξαιρετικά, ομορφότερα, βασανιστικά και παράξενα χρόνια της ζωής της στην Ισταμπούλ. Όσα έζησα εκεί διαμόρφωσαν το χαρακτήρα μου. Το κάθε βήμα και η κάθε ανάσα που πήρα εκεί έχει για εμένα ύψιστη σημασία. Τώρα είμαι γερασμένη, άρρωστη, πλησιάζω προς το τέλος. Το κακό είναι ότι σιγά σιγά άρχισε και η λήθη».

«Συγγνώμη, τι άρχισε;»

«Η λήθη, δεσποινίς... Δηλαδή το να ξεχνάς. Τα τουρκικά μου μπορεί να μυρίζουν λίγο ναφθαλίνη. Τα έμαθα, βλέπετε, πριν από εξήντα έτη».

«Μιλάτε μια χαρά, κυρία Ροζέλα».

«Δε θα πιείτε τον καφέ σας;»

«Αχ, δεν τον είδα. Τι αθόρυβη που είναι... Ευχαριστώ, κυρία Ζέλντα».

«Ζέλντα μου, καθώς βγαίνεις κλείσε και την πόρτα, *bitte*...»

«Δε σώθηκε κανένα άλλο μέλος της οικογένειάς της από το στρατόπεδο συγκέντρωσης;»

«Είχε έναν αδελφό. Δεν είδε να τον σκοτώνουν. Ωστόσο, δεν τολμάει να αναπολήσει το παρελθόν, επειδή φοβάται να μάθει ότι πέθανε. Εφόσον δε γνωρίζει, ελπίζει ότι κάπου μπορεί να ζει».

«Τι κρίμα...»

«Για τι μιλούσαμε;»

«Για την Ισταμπούλ και ό,τι σημαίνει αυτό για εσάς».

«Μάλιστα, τα πιο γνήσια χρόνια της ζωής μου είναι αυτά που έζησα εκεί. Ξέρετε ποιο είναι το μοναδικό πράγμα που δε θα άντεχα να ξεχάσω τώρα που τα πάντα αρχίζουν σιγά σιγά να σβήνουν;»

«Η Ισταμπούλ μήπως;»

«Δεν το βρήκατε. Για δοκιμάστε ξανά».

«Κυρία Ροζέλα, δε μου αρέσει καθόλου να μαυτεύω, σας παρακαλώ πείτε μου».

«Τα τουρκικά».

«Τα τουρκικά;»

«Ναι, τα τουρκικά... Οι αναμνήσεις εκείνων των ετών είναι βυθισμένες στα τουρκικά, διότι ζουν με τα τουρκικά. Δε γνωρίζω πότε θα εξασθενήσει η μνήμη μου, ωστόσο οι γιατροί πιστεύουν πως η υπο-

τροπή μπορεί να επιταχυνθεί ανά πάσα στιγμή. Φοβούμαι πως αν ξεχάσω τα τουρκικά, θα σβήσουν όλα εκείνα που έζησα. Αυτός, λοιπόν, είναι ο λόγος που έβαλα την αγγελία».

«Θέλετε να μιλάω μαζί σας τουρκικά...»

«Ναι... Όχι πολύ, αρκεί να έρχεστε μία ημέρα την εβδομάδα. Θα καθόμαστε όπως τώρα και θα κουβεντιάσουμε μερικές ώρες. Έτσι κι εγώ δε θα ξεχάσω τα τουρκικά μου. Και φυσικά, τις αναμνήσεις που διαμόρφωσαν την προσωπικότητά μου».

«Και τι θα συζητάμε;»

«Οτιδήποτε... Για το σχολείο σας, τον τόπο όπου μένετε, μια γάτα που συναντήσατε στο δρόμο καθώς ερχόσασταν εδώ... Έναν εργάτη που εργάζεται στο δρόμο... Τα φώτα των εκκλησιών... Το τι συμβαίνει στην Ισταμπούλ... Ό,τι θέλετε, αρκεί να μιλάμε».

«Δεν ξέρω, κυρία Ροζέλα...»

«Άλλωστε τα μάτια σας δε δείχνουν και τόσο διστακτικά».

«Σας είπα, δεν ξέρω».

«Μην απαντήσετε αμέσως. Σκεφθείτε το για ένα διάστημα. Εάν δε σας ενδιαφέρει, παρακαλώ, μην αφήσετε τα συναισθήματά σας να σας επηρεάσουν. Δεν υπάρχει θέμα παρεξήγησης. Εν πάση περιπτώσει, περί δουλειάς πρόκειται, *n'est-ce pas?*»

Ευχαριστώ που δεχθήκατε την πρόταση. Πρέπει να ομολογήσω πως δεν είχα πολλές επιλογές έπειτα από εκείνη τη συζήτηση».

«Παρακαλώ. Εξάλλου, όπως είπατε κι εσείς, χρειάζομαι χρήματα».

«Σας έθιξα λέγοντας εκείνη την κουβέντα;»

«Δε θίγομαι έτσι εύκολα, κυρία Ροζέλα. Μην ανησυχείτε».

«Ωστε έτσι... Εντούτοις, το πρόσωπό σας λέει το αντίθετο».

«Πώς είναι το πρόσωπό μου;»

«Είστε πολύ όμορφη».

«Αφήστε τώρα...»

«Πάλι κοκκινίσατε».

«Δε βρίσκω και τόσο όμορφο τον εαυτό μου».

«Έχετε μαύρα κυματιστά μαλλιά, έντονα χείλη και το πρόσωπό σας είναι λεπτοκαμωμένο».

«Σας παρακαλώ, με κάνετε να ντρέπομαι».

«Το πιο φοβερό είναι τα μάτια σας».

«Γιατί;»

«Τα μάτια σας κρύβουν μια μελαγχολία που συγκινεί αυτόν που τα κοιτάζει. Έχουν την έκφραση ανθρώπου δαήμονος».

«Τι ανθρώπου;»

«“Δαήμονος”, δεσποινίς μου... Δηλαδή έμπειρου...»

«Θα 'πρεπε να είχατε γίνει συγγραφέας».

«Ποιος είπε το αντίθετο;»

«Είστε όντως συγγραφέας;»

«Οποιοσδήποτε έχει φθάσει σε αυτή την ηλικία είναι λίγο-πολύ λογοτέχνης, αγαπητή μου Πελίν. Στο παρελθόν έγραφα τις αναμνήσεις μου, αλλά πώς να το πω, η ανάγνωση των όσων έγραφα, αργότερα, μου προκαλούσε πόνο».

«Εμένα δε μου αρέσει καθόλου να γράφω ημερολόγιο».

«Ενδιαφέρον. Γιατί άραγε;»

«Διαβάζοντας έπειτα από ένα χρόνο αυτά που θεωρούσατε πολύ λογικά όταν τα γράφατε, σας φαίνονται τόσο χαζά, που ντρέπεστε για τον εαυτό σας. Άλλωστε, το να αφήνει κάποιος στοιχεία πίσω του δεν είναι και τόσο έξυπνο».

«Σε αυτό συμφωνώ μαζί σας».

«Όταν γίνει γνωστό ότι γράφετε ημερολόγιο, αμέ-

σως εμφανίζεται ένας φίλος ή συγγενής που θέλει οπωσδήποτε να τα διαβάσει. Το χειρότερο είναι ότι όπου κι αν τα καταχωριάσετε τα βρίσκουν και τα διαβάζουν όλα. Άντε να ξεμπλέξεις μετά...»

«Μου φαίνεται πως σάς συνέβη».

«Πολλές φορές».

«Ποιος έψαξε για το ημερολόγιό σας;»

«Ο πατέρας μου».

«Μάλιστα. Ενίοτε είναι πολύ επικίνδυνοι».

«Ιδιαίτερα κάποιος σαν τον δικό μου πατέρα».

«Γιατί; Τι έχει ο πατέρας σας;»

«Ας μη μιλήσουμε τώρα γι' αυτό, κυρία Ροζέλα».

«Δεσποινίς μου, ας συμφωνήσουμε σε ένα πράγμα. Δεν έχετε καμία υποχρέωση να συζητήσετε μαζί μου κάτι που δε θέλετε. Επιπροσθέτως, αν δεν το επιθυμείτε δε μιλάτε καθόλου. Εντέλει, δεν είστε υποχρεωμένη να κάνετε αυτή τη δουλειά».

«Χρειάζομαι όμως χρήματα».

«Μπορώ να σας δανείσω».

«Μα ούτε που με γνωρίζετε».

«Και τι μ' αυτό;»

«Κι αν δε σας τα επιστρέψω;»

«Είμαι αρκετά πλούσια ώστε να μην καταστραφώ εάν καταχραστείτε τα δανεικά, μικρή μου Πελίν... Άλλωστε δε νομίζω ότι έχω τόσο χρόνο μπροστά μου που θα αρκούσε να σπαταλήσω όλα τα χρήματά μου».

«Δεν πλήττω όταν κουβεντιάζω μαζί σας».

«Είστε πολύ ευγενική».

«Ευχαριστώ».

«Εντούτοις, έχω απορίες. Την περασμένη φορά με δυσκολία συγκρατηθήκατε να μη φύγετε. Γι' αυτό χάρηκα πολύ όταν τηλεφωνήσατε και είπατε ότι δέχεσθε».

«Θέλετε να μιλήσω ανοιχτά;»

«Παρακαλώ. Εδώ έγκειται η ομορφιά αυτής της υπόθεσης».

«Είχα ξεχάσει το τηλέφωνό μου, θυμάστε;»

«Αγαπητή δεσποινίς, έχω ασθενή μνήμη, αλλά όχι και τόσο...»

«Είχα επιστρέψει να το πάρω...»

«Καταλαβαίνω».

«Τι πράγμα;»

«Όταν βγήκατε έξω αντιληφθήκατε ότι ξεχάσατε το τηλέφωνο στην ηλικιωμένη κυρία. Φυσικά νιώσατε δυσάρεστα. Χτυπήσατε την πόρτα και σας άνοιξε η Ζέλντα. Καθώς ανεβαίνατε τις σκάλες ακούσατε να μιλώ, n'est-ce pas?»

«Μάλιστα».

«Στην αρχή νομίσατε ότι μιλούσα μόνη μου. Πλησιάζοντας προς το δωμάτιο κοιτάξατε από την πόρτα και είδατε τη Σαρλότ».

«Δεν την είχα προσέξει νωρίτερα».

«Είναι λιγάκι επιφυλακτική με τους καινούργιους ανθρώπους που γνωρίζει. Δεν εμφανίζεται αμέσως. Κρύβεται σε κάποιο δωμάτιο».

- «Πού να είναι τώρα;»
«Ποιος ξέρει; Ίσως κυνηγάει έντομα στον κήπο.
Τι λέγαμε;»
«Δεν έχει σημασία, κυρία Ροζέλα».
«Α, θυμήθηκα! Κοιτάξατε από την πόρτα και το
θέαμα που αντικρίσατε σας συγκίνησε. Μία μοναχική
ηλικιωμένη που μιλάει με τη γάτα της...»
«Κυρία Ροζέλα...»
«Επιπλέον, η ομιλία μου σας προκάλεσε οίκτο».
«Δεν είμαι τόσο ευσυγκίνητη».
«“Για δεσ, Σαρλότ, πάλι μόνες μείναμε”, θα πρέπει να έλεγα».
«Δε θυμάμαι».
«Όταν ακούσατε αυτά τα λόγια η καρδιά σας έγινε
χιλία κομμάτια».
«Δε θέλω να νομίζετε πως είμαι άλλη από αυτή
που είμαι. Πραγματικά δε συγκινούμαι τόσο εύκολα.
Μην τσιτώνεστε τόσο».
«Συγγνώμη;»
«Αχ, να λοιπόν μια καινούργια λέξη».
«Για πείτε την ξανά».
« “Μην τσιτώνεστε”».
«Τι σημαίνει ακριβώς;»
«“Μη σκοτίζεστε”».
«Είναι δημοφιλής αυτή η έκφραση;»
«Ναι, μεταξύ των φοιτητών».
«Υπάρχουν κι άλλες παρόμοιες εκφράσεις;»
«Είμαι σίγουρη πως δε θέλετε να ακούσετε».

«Τουναντίον, θα μου άρεσε πολύ. Στο θέμα της γλώσσας, ο Άλντο ήταν πιο συντηρητικός από εμένα. Πάντως, εγώ τις βρίσκω αστείες αυτές τις εκφράσεις».

«Γιατί εσείς είστε άνετη».

«Τι είμαι;»

«“Άνετη”, εννοώ είστε αδελφή-ψυχή. Βολική...»

«Οπότε έχουμε δύο εκφράσεις».

«Σωστά. Σιγά σιγά μπαίνουμε στο πνεύμα».

«Ναι... Λοιπόν τι λέγαμε;»

«Δεν έχει σημασία, κυρία Ροζέλα, ας το ξεχάσουμε καλύτερα».

«Το θυμήθηκα... Με είδατε στη μοναξιά μου να μιλώ με τη γάτα και νιώσατε οίκτο. Μετά πήγατε σπίτι και όταν η σκηνή που είδατε συνδυάστηκε με την οικονομική ανάγκη σας, αποφασίσατε ότι θα ήταν πιο έξυπνο να δεχθείτε την προσφορά μου».

«Διορθώνω. Εσείς έπρεπε να γράφετε σενάρια».

«Γιατί γελάτε;»

«Είστε πολύ συμπαθητική».

«Ναι, αλλά δε θα μπορούσα να είμαι και καλή ηθοποιός;»

«Δηλαδή;»

«Αντιλήφθηκα ότι ξεχάσατε το τηλέφωνο, *vielleicht*... Άκουσα να ανεβαίνετε τις σκάλες και να πλησιάζετε την πόρτα. Και για να προκαλέσω τον οίκτο σας έστησα αυτή τη σκηνή με τη γάτα. Το θεωρείτε αδύνατο να έγινε έτσι;»

«Είναι πιθανό».

«Κι εσείς παγιδευτήκατε στην ίντριγκα της ηλικιωμένης κυρίας και τώρα είστε εδώ. Ορίστε, λοιπόν!»

«Σας είπα, είστε πολύ συμπαθητική».

«Είναι ωραίο να σας βλέπει κάποιος να γελάτε».

«Ευχαριστώ».

«Όταν γελάτε, τα μάτια σας στενεύουν και στις παρειές σας σχηματίζεται μια γραμμούλα που σας ταιριάζει πολύ. Είμαι σίγουρη ότι σας ερωτεύθηκαν πολλοί».

«Θα 'ταν πολύ καλό αν αφήναμε αυτό το θέμα για άλλη φορά».

«Καλώς, δεσποινίς, μην τσιτώνεστε!»

«Συγχαρητήρια, κυρία Ροζέλα. Μαθαίνετε γρήγορα».

«Ευχαριστώ, καλοσύνη σας».

Μια νεαρή Τουρκάλα που σπουδάζει σε μια πόλη της Ευρώπης, η Πελίν, απαντά σε μια περίεργη αγγελία για μερική απασχόληση. Έτσι, γνωρίζει την ηλικιωμένη Ροζέλα, που ζει μόνη με τη γάτα της και την οικονόμο της. Σιγά σιγά αποδεικνύεται ότι όλη κι όλη η «απασχόληση» που ζητά από την Πελίν η γοητευτική κυρία είναι οι συζητήσεις. Αν και διστάζει αρχικά, η Πελίν θα δεχτεί την πρόταση της Ροζέλα, και έτσι οι δύο γυναίκες θα διηγηθούν μια στην άλλη τις ζωές τους, κομμάτι κομμάτι, σαν το τένις – το αγαπημένο άθλημα της Ροζέλα.

Η Ροζέλα κουβαλά ένα σκληρό παρελθόν· διώξεις στη Γερμανία του Χίτλερ, ανακρίσεις στην Τουρκία της επιστράτευσης, απιστίες και τον πόνο της κόρης της, που την απαρνήθηκε.

Η Πελίν, πάλι, αν και νεαρή, κρύβει τα δικά της μυστικά: έναν αυταρχικό πατέρα, μια μητέρα που την εγκατέλειψε από παιδάκι, άντρες που την πολιορκούν χωρίς επιτυχία.

**Όλες οι γυναίκες του κόσμου έχουν ένα κοινό:
προσεύχονται για να γίνουν πραγματικότητα
τα όνειρά τους για μια ζωή γεμάτη αγάπη.**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 07529